

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 147/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť A. H., V., M. M., V. a P. H., V., všetci právne zastúpení JUDr. R. B., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice – okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 217/04 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 C 986/88) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. H., M. M. a P. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2007 doručená sťažnosť A. H., M. M. a P. H. (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Okresným súdom Košice – okolie (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 C 217/04 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 C 986/88) o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli, že konanie vedené okresným súdom prebieha so zbytočnými pried'ahmi, keďže ani po viac ako 18 rokoch od podania návrhu nie je právoplatne skončené, pričom uviedli chronologický sled uskutočnených pojednávanií a poukázali na skutočnosť, že rozsudok okresného súdu vo veci samej z 28. septembra 2001, vydaný po takmer 13 rokoch od podania žaloby, bol po odvolaní zrušený Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a vrátený na ďalšie konanie okresnému súdu. Rozsudok bol zrušený pre nejasnosť, aké dokazovanie bolo vo veci vykonané, nepresnosť geometrických plánov uvádzaných v rozsudku a jeho celkovú nepresvedčivosť. K úkonom vykonaným okresným súdom v ďalšom období nezaujali sťažovatelia žiadne stanovisko, uviedli, že okresný súd vo veci opäť rozhodol rozsudkom 21. novembra 2006, voči ktorému bolo podané odvolanie.

Sťažovatelia sa vo svojej sťažnosti odvolávali aj na nálezy ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 251/05 a sp. zn. II. ÚS 170/06, v ktorých ústavný súd na základe podaných sťažností iných účastníkov konania vyslovil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov v konaní okresného súdu vedeného pod sp. zn. 15 C 217/04.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vo veci rozhodol takto:

„1. Základné právo sťažovateľov, právo na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v konaní vedenom na Okresnom súde Košice – okolie pod sp. zn. 15 C 217/04, p o r u š e n é b o l o.

2. Okresnému súdu Košice – okolie prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 217/04 konal bez zbytočných pried'ahov.

3. Sťažovateľovi v 1. rade priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 160 000,- Sk, ktoré mu je povinný zaplatiť Okresný súd Košice – okolie do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi v 2. rade priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 160 000,- Sk, ktoré mu je povinný zaplatiť Okresný súd Košice – okolie do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažovateľovi v 3. rade priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 160 000,- Sk, ktoré mu je povinný zaplatiť Okresný súd Košice – okolie do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Okresný súd Košice – okolie je p o v i n n ý nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 15 320,- Sk do 15 dní od právoplatnosti nálezu na účet advokáta JUDr. R. B. (...).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a skutočností vyplývajúcich z konaní vedených ústavným súdom vo veciach sp. zn. IV. ÚS 251/05 a II. ÚS 170/06 zistil, že sťažovatelia boli účastníkmi konania vedeného okresným súdom o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v postavení odporcov v 38., 39. a 40. rade od roku 1998, po smrti svojho právneho predchodcu M. H. Ústavný súd zhodne so sťažovateľmi konštatuje, že konanie bolo síce začaté v roku 1988 a ani po viac ako devätnástich rokoch nebolo právoplatne ukončené. Uvedený stav je však potrebné posudzovať komplexne a do úvahy treba zobrať predovšetkým skutočnosť, ako okresný súd postupoval v čase po vydaní ostatného nálezu vo veci sp. zn. II. ÚS 170/06 z 13. júla 2006, ktorým mu ústavný súd uložil povinnosť konať bez zbytočných prieťahov. Preverení vykonaných úkonov okresného súdu v spise sp. zn. 15 C 217/04 bolo zistené, že v období po vydaní nálezu a do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu konal okresný súd plynulo a bez zbytočných prieťahov. Uznesením č. k. 15 C 217/04-155 z 26. júla 2006 okresný súd v rámci komplexného vyriešenia nedoložených vlastníckych vzťahov všetkých účastníkov pripustil do konania ďalších účastníkov, na základe čoho tak v konaní vystupujú na strane navrhovateľov piati účastníci a na strane žalovaných 58 účastníkov. Okresný súd označeným uznesením ustanovil desiatim žalovaným, ktorých pobyt nie je známy, za opatrovníka zamestnankyňu okresného súdu na zastupovanie v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Dožiadaním z 26. júla 2006 prešetril pobyt ďalších účastníkov v konaní v obciach N. a V. a požiadal Okresný súd Vranov nad Topľou o oznámenie dedičov po neb. K. H. Dňa 28. júla 2006 požiadal okresný súd o pripojenie ďalších dedičských spisov a po oboznámení sa s nimi určil 26. októbra 2006 termín pojednávania na 21. november 2006. Na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok vo veci, ktorý bol účastníkom konania expedovaný 19. januára 2007. Proti rozsudku podal odvolanie odporca v 25. rade, na základe čoho bol spis 29. mája 2007 doručený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní, kde sa v súčasnosti aj nachádza.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd vo veci sp. zn. 15 C 217/04 po náleze vydanom vo veci sp. zn. II. ÚS 170/06 z 13. júla 2006 postupoval v konaní plynule, rešpektoval príkaz ústavného súdu a uskutočňoval úkony

v primeraných lehotách. Jeho postup nebol poznamenaný zbytočnými priet'ahmi a v čase podania s'ťažnosti s'ťažovateľov ústavnému súdu už bolo vo veci meritórne rozhodnuté.

Ako obiter dictum ústavný súd dodáva, že s'ťažovatelia na strane jednej majú síce zaručené právo na prerokovanie veci v primeranej dobe, ale na strane druhej, ak v priebehu súdneho sporu, v ktorom vystupovali ako odporcovia (žalovaní), sami až v roku 2004 perfektne formulovali svoj procesný nárok vzájomným návrhom, ktorým chceli usporiadať aj svoje nedoložené vlastnícke právo po svojom právnom predchodcovi neriešené niekoľko desiatok rokov, potom všeobecnému súdu nemožno zazlievať, resp. pričítať, že v ich veci už dávno nerozhodol právoplatne, ale ani to, že by táto „neprimeraná“ doba bola proti oprávneným očakávaniam s'ťažovateľov. Bolo to práve naopak, lebo s'ťažovatelia len od r. 2004 – teda stále ešte v primeranej dobe – očakávali od súdu vyriešenie aj svojich vlastníckych práv k dotknutým nehnuteľnostiam, ktoré sa objavili po podaní znaleckého posudku znalca Ing. M. H. z 30. marca 2004 v pôvodnom konaní.

Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd s'ťažnosť s'ťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2007